

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie január 2015
III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 394/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažnosť s rovnakým predmetom konania ústavný súd pri predbežnom prerokovaní uznesením č. k. IV. ÚS 304/07-13 zo 6. decembra 2007 odmietol ako oneskorene podanú, keď vychádzajú z kópie rozsudku predloženej mu predsedom okresného súdu, na ktorom bola riadne vyznačená doložka právoplatnosti, zistil, že tento rozsudok v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 24. júla 2007, a teda sťažovateľ podal sťažnosť po uplynutí lehoty ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. S týmto záverom sa nestotožnil Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý vo veci Majchrák proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 21463/08) rozsudkom z 23. októbra 2012, vyslovil porušenie jeho práva na prístup k súdu zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť až 28. júla 2007, a teda nesprávnym posúdením dátumu jeho právoplatnosti sa ústavný súd zbavil povinnosti vyjadriť sa k meritu celej veci. Rešpektujúc uvedený rozsudok ESLP ústavný súd následne rozhodol o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľ je ako autorizovaný architekt členom Slovenskej komory architektov a projektantom vo výstavbe. Dňa 28. 02. 1996 sťažovateľ ako zhotoviteľ uzavrel s Ústrednou colnou správou SR (neskôr bol tento štátny orgán premenovaný na Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky) ako objednávateľom zmluvu o dielo na dodávku projektových dokumentácií pre potrebu povolenia výstavby hraničného priechodu v Bratislava - Rusovce „Definitívny colný priechod Rusovce“ (ďalej len „zmluva o dielo“), pričom menovaný štátny orgán bol zároveň stavebníkom uvedenej stavby. V dôsledku omeškania objednávateľa nastala nemožnosť splnenia predmetného diela dohodnutým spôsobom. Objednávateľ sa žalobou domáhal zaplata zmluvnej pokuty vo výške 451.160,60 Sk za omeškanie 220 dní pri dodaní predmetného diela. Okresný súd žalobu zamietol s tým, že sťažovateľ ako odporca sa do omeškania nedostal, lebo nemohol splniť svoj záväzok v dôsledku omeškania objednávateľa ako žalobcu. Odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Okresný súd žalobe vyhovel a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 451.160,60 Sk a trovy konania vo výške 101.091,50 Sk. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, v nadväznom odvolacom konaní však krajský súd napadnutý rozsudok potvrdil.</p>
ratio decidendi	Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

	<p>viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého ochrana sa fyzická osoba alebo právnická osoba domáha, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces a vylučujúci ľudovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Ústavný súd konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie. Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní, ani právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.</p> <p>Preskúmaním napadnutého rozhodnutia ústavný súd dospel k názoru, že krajský súd štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom uplatnené odvolacie dôvody, aplikáciou relevantných ustanovení Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka a Občianskeho súdneho poriadku sa vyporiadal s esenciálnou otázkou oprávnenosti/zákonnosti uloženia zmluvnej pokuty sťažovateľovi, pričom s poukazom na výsledky okresným súdom vykonaného dokazovania svoj záver o potvrdení rozsudku okresného súdu zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatoval, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivý súdny proces.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 37/95, I. ÚS 243/07, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 117/05, I. ÚS 197/2012, I. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, I. ÚS 97/97, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, II 58/98, II. ÚS 410/06, II. ÚS 218/02, II. ÚS 56/07, III. ÚS 36/2010, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 340/04</p> <p>ESEP: Garcia Ruiz v. Španielsko, rozsudok z 21. januára 1999, Kraska v. Švajčiarsko, rozsudok z 29. apríla 1993</p>

spisová značka	III. ÚS 523/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky – konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie dotknutých článkov ústavy uznesením okresného súdu. Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 5. októbra 2013 domáhal rozhodnutia o zaregistrovaní kandidáta ako nezávislého kandidáta na kandidátnu listinu pre voľby do zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja a náhrady trov konania, keďže volebná komisia Košického samosprávneho kraja (ďalej len „volebná komisia KSK“) rozhodnutím sp. zn. 137/2013-VK z 3. októbra 2013 odmietla registráciu kandidátnej listiny pre „nesplnenie podmienok podľa § 14 ods. 6 zákona č. 303/2001 Z. z. o voľbách do orgánov samosprávnych krajov a § 4 ods. 1 zákona č. 85/1990 Zb. o petičnom práve v znení neskorších predpisov tým, že predložená petícia neobsahovala údaj týkajúci sa dátumu narodenia“. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa zamietol, nakoľko dospel k záveru, že návrh je z hľadiska označenia účastníkov t.j. vecnej legitímácie účastníkov nedostatočný.</p>
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd uviedol, že podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. O zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci možno hovoriť vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.</p> <p>Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že vzhľadom na nedostatok návrhu (neoznačenie politickej strany v návrhu) a nakoľko súd rozhoduje vo veci len na základe predložených dôkazov a bez nariadenia pojednávania, dospel k záveru, že návrh je z hľadiska označenia účastníkov nedostatočný, preto tento návrh zamietol.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu tento výklad použitých noriem Občianskeho súdneho poriadku je v okolnostiach posudzovanej veci neprijateľný a porušujúci základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu z toho dôvodu, že okresný súd vykladal odsek 2 citovaného ustanovenia § 250zd OSP izolovane bez štrukturálnej súvislosti s odsekom 1 toho istého ustanovenia, z ktorého vyplýva aj možnosť nezávislého kandidáta podať návrh na vydanie rozhodnutia o povinnosti volebnej komisie samosprávneho kraja zaregistrovať kandidátnu listinu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne zdôrazňuje uprednostnenie materiálnej ochrany ústavnosti. V okolnostiach prípadu sa okresný súd naopak priklonil k rýdzo formálnemu prístupu.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na preskúmanie rozhodnutia orgánu</p>

	<p>verejnej moci súdom podľa čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd uviedol, že v príčinnej súvislosti s napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu tohto práva, pretože okresný súd sa neodmietol zaoberať návrhom sťažovateľa.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na prístup k voleným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy ústavný súd považoval za potrebné vyriešiť predbežnú otázku či námietka sťažovateľa, že aplikovaným výkladom jednoduchého práva správnym orgánom došlo k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, sa zakladá na pravde. Volebná komisia KSK odmietla zaregistrovať sťažovateľa ako nezávislého kandidáta pre voľby do zastupiteľstva s odôvodnením, že predložená petícia sťažovateľom nespĺňa náležitosti, a to uvedenie dátumu narodenia jednotlivých osôb podporujúcich petíciu. Na prvý pohľad to vyzerá tak, že § 14 ods. 6 zákona č. 303/2001 Z. z. obsahuje komplexnú úpravu náležitostí petície, avšak je nutné dodať, že ide o petíciu podpísanú voličmi volebného obvodu. V tejto súvislosti je preto potrebné z hľadiska náležitostí petície citované ustanovenie zákona č. 303/2001 Z. z. vykladať za pomoci všeobecného právneho predpisu, ktorý obsahuje všeobecnú, komplexnú úpravu petičného práva, a to petičný zákon a konkrétne obsah § 4 ods. 1 petičného zákona, ktorý ustanovuje požiadavku uvedenia dátumu narodenia osôb podporujúcich petíciu tam, kde osobitný predpis ustanovuje najnižší počet osôb podporujúcich petíciu alebo vek osôb podporujúcich petíciu. Zákon č. 303/2001 Z. z. vo svojom ustanovení § 14 ods. 6 upravuje kvórum aspoň 400 podpisov voličov z volebného obvodu. Z uvedeného vyplýva jednoznačná požiadavka jednak veku (voličom, v danej súvislosti nositeľom aktívneho volebného práva môže byť osoba staršia ako 18 rokov, pozn.) a zároveň aj požiadavka najnižšieho počtu osôb podporujúcich petíciu (400 voličov z volebného obvodu, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu, pokiaľ petícia sťažovateľa neobsahovala údaj o dátume narodenia osôb podporujúcich petíciu, volebná komisia KSK rozhodla v súlade s platným právom, keď odmietla zaregistrovať sťažovateľa ako kandidáta pre voľby do zastupiteľstva samosprávneho kraja. Napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa na prístup k voleným funkciám za rovnakých podmienok.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy porušené bolo a priznal mu náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Sťažnosti vo zvyšnej časti nevyhoveli.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEK a iných súdov</p>	<p>ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 37/95, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 243/07, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, II. ÚS 58/98, II. ÚS 174/04, II. ÚS 341/09, III. ÚS 36/2010, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, III. ÚS 502/2011, III. ÚS 104/2013, IV. ÚS 1/02</p>

Nálezy – prietahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 357/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Rudolf Tkáčik</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>25. novembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o antidiskriminačnej žalobe sťažovateľa, ktoré prebieha od roku 2007.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil ústavný súd tri základné kritériá:</p>

	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nepovažoval vec sťažovateľa za právne ani skutkovo zložitú.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil, že sťažovateľ v priebehu súdneho konania opakovane menil žalobný návrh, žiadal o vrátenie časti zaplateného súdneho poplatku, proti rozhodnutiu o jeho žiadosti podal odvolanie a následne aj dovolanie. V dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania oprávnená osoba zodpovednosť za predĺženie konania neznáša, nemožno ju ale pripísať ani na vrub štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd konštatoval, že trvanie namietaného konania v dĺžke viac ako 7 rokov bez nariadenia jediného pojednávania vo veci samej je už samo o sebe neprimerané. Ústavný súd zistil v postupe okresného súdu viacero období nečinnosti v trvaní 11 mesiacov, 6 mesiacov, 7 mesiacov, 6 mesiacov, 5 mesiacov. Zároveň ústavný súd zistil, že postup okresného súdu bol nesústredený a neefektívny.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	III. ÚS 515/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie pohľadávky za neuhradené vodné a stočné, v ktorom je sťažovateľka účastníčkou konania na strane žalovanej a ktoré začalo v roku 2000.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd konštatoval, že hoci prieťahy v napadnutom konaní spôsobuje rozsiahlou nečinnosťou okresný súd, sťažovateľke napriek tomu je potrebné pripísať na jej ľarchu skutočnosť, že v priebehu konania neprejavila dostatočný záujem o stav veci.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že priebeh napadnutého konania je poznačený rozsiahlou nečinnosťou takej intenzity, ktorá sama o sebe vykazuje znaky zbytočných prieťahov (takmer 10 ročná úplná nečinnosť bez relevantného dôvodu). Okresný súd urobil po právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu, ktorým bol návrh na vyhlásenie konkurzu zamietnutý, prvý procesný úkon až takmer po 10 rokoch, čo je z ústavného hľadiska neakceptovateľné.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú	

judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
---	--

spisová značka	III. ÚS 516/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práva vyplývajúceho z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť výpovede. Sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania, ktoré sa začalo dňa 28. februára 2003 v procesnom postavení žalobcu.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Prvým kritériom je právna a faktická zložitosť veci. Ústavný súd konštatoval, že spory o vyslovenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru tvoria bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložitú. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením dĺžky konania bolo potrebné pripísať na farchu sťažovateľa. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že okresný súd bez relevantného dôvodu bol vo veci nečinný spolu viac ako 5 rokov. Okrem nečinnosti bolo napadnuté konanie postihnuté aj neefektívnosťou. Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	III. ÚS 518/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a

	dohovoru postupom okresného súdu v konaní o návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, v ktorom má sťažovateľka procesné postavenie navrhovateľky v 2. rade. Napadnuté konanie bolo opakovane skúmané ústavným súdom na základe ústavných sťažností ostatných jeho účastníkov.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu možno predmetnú vec považovať za bežnú agendu rozhodovania všeobecných súdov a nevyznačuje sa právnou zložitosťou. Ústavný súd však pripustil určitú mieru skutkovej zložitosti veci, a to najmä v súvislosti s nutnosťou rozsiahleho a opakovaného znaleckého dokazovania, ale aj v súvislosti s požiadavkou náležitého preukázania nevyhnutných investícií do vyporiadovaných nehnuteľností. Napriek uvedenému miera skutkovej zložitosti nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo možné pripočítať na ťarchu sťažovateľky.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd poukázal na to, že predmetom posúdenia je konanie, ktoré začalo 21. októbra 1988. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993, ústavný súd môže skúmať či došlo alebo nedošlo k priesťahom len od tohto dátumu. Pri celkovom hodnotení môže zohľadniť aj stav konania k uvedenému dátumu. Ústavný súd uviedol, že aj keď postup okresného súdu bol v zásade plynulý, bez evidentnej nečinnosti, vychádzajúc z doterajšej dĺžky konania (viac ako 26 rokov) je nutné konštatovať, že konanie ako celok musí byť poznačené nesústredenou a neefektívnou činnosťou. Rozhodujúcim dôvodom je skutočnosť, že okresný súd v merite veci dosiaľ rozhodol šesťkrát, pričom rozsudky okresného súdu boli zrušené v odvolacom, resp. dovolacom konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 12 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov, nakoľko mu táto povinnosť už bola uložená nálezom sp. zn. IV. ÚS 173/05.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

Spracoval: JUDr. Veronika Franková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.